

جنبش مسلمانان مبارز:

بعد از کودتا در درون سازمان مجاهدین خلق و اعلام مارکسیست شدن سازمان در سال 1354 فضای روانی بدی در میان نیروهای مبارز به ویژه نیروهای مسلمان به وجود آمد .

در این شرایط با توجه به اوج گیری روزافزون مبارزه علیه رژیم شاه ، ضرورت حمایت از نیروهای فعال به شدت احساس می شد .

در چنین شرایطی دکتر حبیب الله پیمان در اواخر سال 1355 به همراه چند تن از دوستان خود و از جمله برخی اعضای نهضت آزادی ایران به منظور پرکردن این خلاء ، تصمیم به ایجاد یک تشکل جدید گرفتند. هاشم صباغیان، محمد توسلی، محمد مهدی جعفری و فریدون سحابی اعضای اولیه این تشکل بودند . بعد از مدت کوتاهی میرحسین موسوی، یزدان حاج حمزه و مهندس حریری نیز به آنها ملحق شدند . به گفته دکتر پیمان جنبش مسلمانان ایران با سه هدف ؛ حمایت از کل جنبش ، کمک به مبارزان و دفاع از هویت روشنفکران دینی ، تشکیل گردید.

جنبش مسلمانان ایران یک شورای مرکزی داشت و نیروهایی نیز در کنار آن به تهیه امکانات و نیازها مشغول بودند که اعضای آن مخفی بودند.

جنبش مسلمانان ایران علاوه بر کار تبلیغی در زمینه های تدارکاتی نیز فعالیت داشت . کمک های پزشکی به مبارزان ، جمع آوری کمک های مالی برای فعالیت های سیاسی و نیز کمک به خانواده های زندانیان سیاسی و همچنین فراهم ساختن محل مناسب و امن به منظور پناه دادن به نیروهای سیاسی که احتیاج به مخفی شدن داشتند از جمله فعالیت های این تشکل بود .

از سوی دیگر از اواخر سال 1355 با فشار آمریکایی ها به تدریج فضای سیاسی کشور به سوی باز شدن حرکت کرد . در این شرایط نیروهای سیاسی همچون نهضت آزادی ایران بار دیگر فعالیت خود را از سرگرفتند . با تحرک دوباره نهضت آزادی آن عده از اعضای نهضت که در جنبش مسلمانان ایران فعالیت داشتند همکاری خود با نهضت را از سرگرفتند . فعالیت توأمان در نهضت و جنبش مسلمانان ایران از یک سو و تفاوت سلیقه میان آنها و دیگر اعضای جنبش بر سر خط مشی و... دکتر پیمان و برخی از همفکرانش را برآن داشت تا راه خود را از آنها جدا کرده و به سوی راه اندازی تشکلی جدید گام بردارند. تاسیس جنبش مسلمانان مبارز حاصل این روند بود . در نخستین گام ها کسانی همچون اصغر صباغیان، حاج عزت الله خلیلی ، مصطفی میرخانی و... پیمان را در این راه همراهی کردند . از جمع جنبش مسلمانان ایران، علاوه بر دکتر پیمان، یزدان حاج حمزه و میرحسین موسوی در تشکل جدید حضور داشتند . این دونفر نیز بعد از پیروزی انقلاب اسلامی، یکی جذب سازمان مجاهدین خلق و دیگری نیز جذب روحانیت و حزب جمهوری اسلامی شدند.

تصمیم به تاسیس تشکل جدید به منظور از زیر ضرب ساواک در امان ماندن به صورت مخفی و بدون اطلاع دیگر اعضای فعال جنبش مسلمانان و از جمله اعضای نهضت آزادی صورت گرفت. به همین علت آن عده از اعضای جنبش مسلمانان ایران که از تاسیس تشکل جدید با خبر نشده بودند نسبت به آن واکنش نشان دادند. بنابراین بعد از اولین اعلامیه های جنبش مسلمانان مبارز ، اعضای باقی مانده در جنبش مسلمانان ایران نیز با هدف اعلام موجودیت خود چند اعلامیه منتشر کردند. که از جمله آنها اطلاعیه ای به مناسبت مسائل حاشیه نشینان تهران بود.

جنبش مسلمانان مبارز معتقد به مشی قهرآمیز بود ولی به طور مستقیم درگیر عمل قهرآمیز نبود و به اصطلاح از آن حمایت می کرد به گفته دکتر پیمان : " ما از مجاهدین و سایر گروه های مسلحی که به تدریج به وجود آمدند حمایت تدارکاتی می کردیم . "

با این حال در مقدمه کتاب اسناد و مدارک جنبش مسلمانان مبارز که در سال های اول بعد از پیروزی انقلاب منتشر شد در باره تاسیس و اهداف این جمعیت می خوانیم: " جنبش مسلمانان مبارز با همکاری تعدادی از مبارزین مکتبی و فعال قدیمی به وجود آمد . جنبش به حمایت از مشی مسلحانه و مقابله با تردیدها معتقد بود. مبارزه مسلحانه در آن مرحله هدف های زیر را تعقیب می کرد 1- باطل کردن افسانه شکست ناپذیری رژیم 2- شکستن سد سکوت و خفقان سیاسی به کمک اسلحه و رساندن پیام و آگاهی به توده 3- غلبه بر یاس و بدبینی و عدم اعتماد به نفس در بین جوانان و توده مردم 4- ارائه نمونه های عملی از مشی جدید مبارزه (جنگ مسلحانه) و سرانجام آماده شدن برای ورود به مرحله جنگ مسلحانه " (جنبش مسلمانان مبارز ، بی تا، ص 10)

اهداف جنبش مسلمانان مبارز در مقدمه مرامنامه ای که در سال 1379 باز نشر و منتشر شد ، به دو بخش اهداف کوتاه مدت و درازمدت تقسیم شده بود. در این مقدمه جنبش مسلمانان مبارز یک حلقه از زنجیره جریانی است که با نهضت خدایرستان سوسیالیست آغاز شده و بعد از آن در جمعیت آزادی مردم ایران، حزب مردم ایران ، جنبش آزادیبخش مردم ایران و سرانجام جنبش انقلابی مردم مسلمان ایران تداوم یافته است . به نوشته آن جزوه: " این حلقه ها همه از یک جوهر و جنس تشکیل شده اند و به مقتضای شرایط زمانی و ماهیت مبارزه مردم در نام و قالب و تشکیلات ویژه ای جای گرفته اند آنچه ثابت و مشترک است جوهره فکری است که در جهت واحدی پویا و متکامل به حرکت و رشد خواد ادامه می دهد ..."

در این جزوه در باره اهداف دراز مدت جنبش مسلمانان مبارز چنین آمده است: " هدف درازمدت جنبش مسلمانان مبارز ایجاد یک نهضت فراگیر اجتماعی بر محور سنت و اندیشه فلسفی و اجتماعی خدایرستان سوسیالیست بود که می بایست متناسب با تحول دوران و تکامل علمی و فلسفی ، در سطح مطلوب و شایسته ای به لحاظ کیفی و کمی ارتقا یابد. به همین جهت دو وظیف اساسی را فرا راه خود قرار داد: 1- تکمیل

وغنی سازی و تعمیق مبانی نظری (تئوریک) که بر سه پایه آزادی ، برابری و ایمان به طرز فکر خداپرستی بنا شده بود و در معادله هایی همچون حقیقت، آزادی ، عدالت و عرفان ، آزادی ، برابری و سوسیالیسم و دموکراسی بر پایه طرز فکر خداپرستی تکرار می شود. 2-آموزش و تبلیغ تعالیم مزبور در میان مردم و کمک به ایجاد تشکل های صنفی و سیاسی بر محور اندیشه فکری و اجتماعی با هدف گسترش ، اعتلاء و سازماندهی جنبش اجتماعی و فکری مردم ایران که باید پشتوانه اصلی مردمسالاری ، استقلال ، عدالت و توسعه همه جانبه ایران قرار گیرد ."(مرامنامه جنبش مسلمانان مبارز- بی تا)

نخستین اطلاعیه جنبش مسلمانان مبارز در شهریور 1356 منتشر شد. در این اطلاعیه ضمن ارائه تحلیل مشروحاتی از شرایط اقتصادی، سیاسی و اجتماعی ایران شعار اصلی مبارزه سیاسی همه قشرها و طبقات ضد رژیم را مبارزه با سلطه استبدادی تا محو کامل آن و اعاده حاکمیت ملت دانسته بود. در پایان اطلاعیه هم شعار سرنگونی رژیم ضد مردمی پهلوی داده شده بود.

تا شهریور 1357 جنبش به حرکت توضیحی -تبلیغی خود ادامه داد. بعد از کشتار 17 شهریور 1357 ، جنبش مسلمانان مبارز با انتشار اطلاعیه ای در 8 بند مردم را به سازماندهی تظاهرات و اعتصابات کارگری و همچنین استفاده از مواد آتش زا و منفجره در مقابله با نیروهای حکومت نظامی فراخواند.

در پاییز 57 به تدریج گروهی از دانشجویان ایرانی فعال در خارج از کشور شروع به بازگشت به ایران کردند . عده ای از این دانشجویان که از پیش از این با جنبش مسلمانان مبارز و شخص دکتر پیمان آشنایی داشتند بعد از بازگشت به این گروه پیوستند . از جمله این افراد ابوالقاسم قاسم زاده، بهزاد و بهروز راد از دانشجویان مسلمان مخالف شاه در آمریکا بودند .

بعد از پیروزی انقلاب دانشجویان عضو انجمن اسلامی دانشجویان مقیم پاریس با تماسی که با دکتر پیمان گرفتند موافقت ایشان را برای انتشار نشریه ای گرفتند . محمد ترکمان ، حمید شیرازی، محمود مقدسی

و... از جمله این افراد بودند . این نشریه امت نام داشت. به گفته ترکمان و دوستانی که با وی در این زمینه همکاری داشتند در ابتدا قرار بر این بود که امت به عنوان نشریه ای مستقل و نه ارگان جنبش مسلمانان مبارز منتشر شود . (گفت وگو با ترکمان، شیرازی و مقدسی)

اولین شماره امت در اواخر فروردین 1358 منتشر شد . ولی پس از چند شماره به صورت ارگان جنبش مسلمانان مبارز درآمد . به همین علت هم ترکمان و بعد از وی چند تن دیگر از دست اندرکاران نشریه از همکاری با آن خودداری کردند . (منبع پیشین)

مواجهه با مسائل انقلاب:

جنبش مسلمانان مبارز در طول سال های 1358 تا خرداد 1360 از موفقیت نسبی در گسترش کمی برخوردار بود . نیروهای مذهبی و به ویژه قشر دانشجو و جوانان مذهبی بعد از مجاهدین خلق بیشترین گرایش را به جنبش مسلمانان داشتند . به همین دلیل جنبش به سرعت توانست از میان دانشجویان دانشگاه ها و به میزان کمتری در کارخانه ها از میان کارگران و نیز سایر اقشار نیروهای را به خود جذب کند . از سوی دیگر جنبش به دلیل برخورداری از توان نظری ، بعد از پیروزی انقلاب به یک از نیروهای موثر در عرصه سیاسی کشور تبدیل شد.

موضع جنبش در قبال انقلاب ، حاکمیت جمهوری اسلامی و دولت در ابتدای پیروزی و در نیمه اول سال 1358 موضعی انتقادی – تائیدی بود. جنبش ضمن تائید مواضع ضد امپریالیستی رهبر انقلاب ، به نقد مستمر و بعضا تند اقدامات دولت موقت و بعد از آن دولت شورای انقلاب پرداخت. این مواضع برخاسته از دیدگاه ضد امپریالیستی ، ضد لیبرالیستی و ضد سرمایه داری جنبش بود .

نظریه پردازان جنبش در باره امپریالیسم معتقد بودند که ریشه و منشا همه مشکلات داخلی و خارجی ایران مستقیم یا غیر مستقیم به آمریکا و نظام سلطه امپریالیستی ارتباط پیدا می کند . با این چشم انداز

است که تیتراژ اول شماره 76 نشریه امت که 9 روز بعد از حمله ارتش عراق به ایران منتشر شد چنین بود :

” جنگ تحمیلی آمریکا و عراق را به مقاومت گسترده خلق تبدیل کنیم ” که نان از اولویت قائل شدن به نقش آمریکا در شروع جنگ عراق علیه ایران داشت . یا در نشریه شماره 48 در تبیین خط امام چنین می نویسد: ” خط خمینی ، خط عدم سازش با شیطان، بسیج توده ها و نهضت مستضعفان و دعوت به قیام جهانی علیه امپریالیسم بوده و هست . ”

درباره مخالفت و رویارویی با لیبرالیسم نیز جنبش یکی از اولین گروه هایی بود که موضوع لیبرالیسم را مطرح کرد . سرمقاله نشریه شماره 8 امت تحت عنوان : ” لیبرالیسم جاده صاف کن امپریالیسم ” به یکی از شعارهای اساسی در این زمینه مبدل و ورد زبان محافل گوناگون شد .

تکلیف سرمایه داری هم البته در این میان روشن بود . جنبش با سرمایه داری به ویژه با سرمایه داری وابسته یا به اصطلاح کمپرادور مخالفت اساسی داشت و آن را پایگاه امپریالیسم می دانست .

دکتر پیمان سال ها بعد در گفت و گو با نشریه نسیم بیداری مواضع جنبش مسلمانان در قبال مهندس بازرگان و انتقادهای تند و فراوان علیه آن ، چنین توضیح می دهد: ” ما به نحوه مدیریت تحولات و بحران های دوره گذار و جامعه ای که مرحله حاد انقلاب را می گذراند انتقاد داشتیم . به نظر می رسید که دولت موقت فاقد یک راهبرد روشن، سنجیده و متناسب با الزامات دوره ای است که در آن آتش زیر خاکستر ، تضادها و التهابات اجتماعی- اقتصادی و فکری و مسلکی و قومی و جنسیتی ناگهان شعله ور شده ... [است]... دولت موقت فاقد اقتدار کافی برای برقراری نظم و امنیت در سراسر کشور آشوب زده بود . اما این چیزی نبود که از قبل روشن نباشد. ” (نسیم بیداری شماره 44 بهمن 1392)

جنبش مسلمانان مبارز در آن دوران با همه انتقاداتی که به عملکرد دولت و شورای انقلاب داشت در عرصه های گوناگون سیاسی کشور شرکت کرد . جنبش در رفراندوم جمهوری اسلامی شرکت و به آن

رای مثبت داد. در انتخابات مجلس خبرگان به جز ارائه فهرست نامزد در تهران ، در برخی استان ها نظیر آذربایجان شرقی و خراسان نامزدهای مورد نظر خود را به مردم معرفی کرد . از جمله در خراسان استاد محمد تقی شریعتی ، طاهر احمدزاده ، شیخ علی تهرانی از جمله افراد فهرست شش نفره معرفی شده بودند . در آذربایجان شرقی نیز دکتر حسن افتخار ، احمد حنیف نژاد، علی نژاد ساریخانی و دکتر محمد میلانی به همراه دو تن دیگر نامزدهای جنبش را تشکیل می دادند . در فهرست نامزدهای معرفی شده برای حوزه انتخابیه تهران تهران افراد زیر معرفی شده بودند : آیت الله طالقانی، دکتر پیمان، عزت الله سبحانی، رجوی، گلزاده غفوری، دکتر ناصر کاتوزیان، عبدالکریم لاهیجی ، علی اصغر حاج سیدجوادی، کاظم سامی و طاهره صفارزاده .

از نامزدهای معرفی شده از سوی جنبش ، نامزدهای مشترک آنها با فهرست ائتلاف بزرگ به مجلس راه یافتند ولی نامزدهای اختصاصی آنها و یا نامزدهای مشترک با سازمان مجاهدین و غیره از راه یابی به مجلس باز ماندند .

در همه پرسی قانون اساسی ، جنبش به صورت مشروط به قانون اسای رای مثبت داد . شرط اساسی جنبش مساله ضرورت بازنگری و تدوین متمم قانون اساسی بود .

در انتخابات اولین دوره مجلس شورای اسلامی ، جنبش با ائتلاف با چند گروه دیگر همچون سازمان مجاهدین خلق ، جاما، ساش و... اقدام به انتشار فهرست نامزدهای خود کرد. در برخی شهرستان ها و حوزه های انتخابیه نیز فهرست مستقل ارائه کرد .

انحلال و تعطیلی:

بعد از خرداد 1360 و شروع درگیری های میان جمهوری اسلامی و نیروهای مخالف ، جنبش مسلمان مبارز گرچه تلاش کرد تا در آن میانه طرف هیچ یک از درگیری را نگیرد و موضع بینابینی داشته باشد

ولی در این تلاش خود ناکام ماند . درگیری ها ، از چند سو دامن جنبش مسلمانان را هم در بر گرفت. بعد از شروع رویارویی سازمان مجاهدین و نظام جمهوری اسلامی، جنبش مسلمانان از یک سو از سوی مجاهدین و هوادارانش تحت فشار قرار داشت . آنها جنبش را به دلیل عدم ورود به مبارزه با نیروهای نظام هدف اتهامات خود قرار می دادند . از سوی دیگر نیروهای طرفدار جمهوری اسلامی هم جنبش مسلمانان مبارز را از همین منظر و به دلیل عدم حمایت از نظام مورد هجوم قرار دادند . تفاوت این دو برخورد در آن بود که مخالفت مجاهدین به حملات تبلیغی خاتمه می یافت ، ولی حمله هواداران نظام به جنبش به تدریج به حملات فیزیکی به دفاتر جنبش گسترش یافت . علاوه بر تعطیلی دفاتر مزبور، از تابستان 1360 به بعد نیروهای جنبش از ادارات دولتی و نیز جبهه های جنگ بیرون رانده شدند . در برخی موارد هم اعضا و هواداران جنبش بازداشت و تحت تعقیب قرار گرفتند.

فضای ملتهب تابستان 1360 ، از یک سو و ضرورت برخورد با اتفاقاتی که جنبش امکان ورود به آنها را نداشت و نیز رشد اختلاف نظر در میان اعضا موجب شد تا انتشار نشریه امت بعد از شماره 110 متوقف شود .

برخوردهای دوطرف درگیری با جنبش و انتقادات و حملات و نیز تضییقاتی که برای ادامه فعالیت جنبش می شد موجب شد تا اعضای جنبش نیز به تدریج با سوالات جدی و تردید در مواضع رو به رو شوند . برای رویارویی و حل این مشکل از سوی رهبری جنبش تصمیم به تشکیل جمع هایی برای بررسی و تصمیم گیری گرفته شد. این جمع ها در حدود یک سال به فعالیت ادامه دادند . در طول این یک سال جمع های مزبور تحولات سیاسی کشور و نیز مواضع و دیدگاه های جنبش از ابتدای تاسیس تا آن زمان را مورد تحلیل و ارزیابی قرار دادند . سرانجام در اواخر تابستان 1361 حاصل کار این جمع ها در جمع عمومی مطرح شد و در باره آینده جنبش مسلمانان مبارز به تصمیم گیری پرداختند. جمع مزبور بعد از طرح و

بحث پیرامون جمع بندی های ارائه شده از سوی جمع های کوچک تصمیم به اعلام انحلال جنبش گرفت . تصمیمی که با اعتراض و مخالفت دکتر پیمان رهبر جنبش رو به رو شد و هیچگاه مورد پذیرش قرار نگرفت. با این حال بخش عمده جمع مزبور به جز تنی چند از آنها راه خود را از دکتر پیمان جدا کردند و مسیرهای متفاوتی را در پیش گرفتند . بعد از آن برای مدتی فعالیت های جنبش مسلمانان مبارز تعطیل و متوقف شد . بعد از آن دکتر پیمان با همراهی چند نفر از اعضای سابق و نیز نیروهای جدیدی که با وی به همکاری پرداختند بار دیگر جنبش مسلمانان مبارز را احیا و فعالیت های خود را در ابعاد کوچک تری از سرگرفتند . در اواسط دهه 1360 فعالیت های جنبش مسلمانان در دفتری در خیابان جمهوری اسلامی مستقر و پی گیری شد . در این دفتر فعالیت های محدودی در زمینه آموزشی و تحلیلی انجام و نتیجه این فعالیت ها تحت عنوان انتشارات مکتب منتشر می شد . در سال 1369 دفتر انتشارات مکتب توسط فرد یا افراد ناشناس منفجر شد . از آن پس فعالیت دفتر مزبور و انتشارات مکتب تعطیل شد.

فعالیت های جنبش مسلمانان مبارز از اوایل دهه 1370 که بعد از انفجار دفتر جنبش کاهش یافته بود به تدریج افزایش یافت . در این مرحله به مناسبت های مختلف با نام جنبش مسلمانان مبارز اطلاعیه هایی چاپ و توزیع می شد.

در انتخابات ریاست جمهوری دوره ششم ، دکتر پیمان با عنوان دبیر کل جنبش خود را نامزد شرکت در رقابت های انتخاباتی کرد . در آن دوره صلاحیت ایشان همچون سایر نیروهای بیرون حاکمیت از سوی شورای نگهبان رد شد .

بعد از دوم خرداد و تغییر فضای سیاسی کشور ، جنبش مسلمانان مبارز نیز بر دامنه فعالیت های خود افزود . افزایش موضع گیری در باره حوادث و اتفاقات داخلی و خارجی و انتشار آنها ، حضور در عرصه مطبوعات و انتخابات ریاست جمهوری، مجلس شورای اسلامی و شوراهای اسلامی شهرها و روستاها،

برگزاری مراسم به مناسبت های سیاسی و مذهبی و همچنین برگزاری جلسات و کلاس های آموزشی در خانه های اعضا و هواداران از جمله این فعالیت ها بود .

در سال 1377 جنبش مسلمانان مبارز در انتخابات نخستین دوره شوراهای شهر و روستا شرکت و نامزدهای هایی را در چند حوزه و از جمله تهران معرفی کرد .

در سال های 1378 و 1379 حضور جنبش مسلمانان در عرصه سیاسی کاملاً مشهود بود . در همین دوران جنبش نشریات آموزشی و اطلاعیه های خود را منتشر و در سطح کشور به طور علنی و به نام جنبش مسلمانان مبارز توزیع می کرد . در مهر 1379 جنبش جزوه ای با عنوان «مرامنامه جنبش مسلمانان مبارز» منتشر کرد . در بخش اول این نشریه، مرامنامه جنبش باز نشر شده بود . در ادامه آن شرح اصول اساسی مرامنامه توضیح داده شده بود. در این بخش درباره مبانی تحقق آزادی و دموکراسی، عدالت اجتماعی و سوسیالیسم، توسعه اجتماعی – اقتصادی ، توسعه انسانی و فرهنگی شرح و توضیح داده شده است. در آن جزوه درباره توسعه انسانی چنین آمده است: " توسعه انسانی مقوله ای فراتر از توسعه اجتماعی – اقتصادی است و تکامل و بالندگی همه وجود زندگی فکری و روحی و خلاقیت های جسمی و اجتماعی فرد را در برمی گیرد . هدف توسعه انسانی کمک به همه افراد جامعه برای بروز همه استعدادها و تحقق کامل حقوق فردی و اجتماعی شان است. " در پایان این بخش که شامل 32 قسمت است درباره برابری کامل حقوقی آحاد جامعه چنین اظهار نظر شده است: " در نظام ارزشی الهی حقوق انسانی زن و مرد و نژادها و اقوام و صاحبان عقاید و مسلک های مختلف محترم شمرده شده است . افراد تا زمانی که برخلاف تعهدات جمعی و قوانین و نظامات برخاسته از رای و تمایل جمعی عمل نکنند قابل تعقیب نبوده و مستحق پذیرش هیچ محدودیت و محرومیتی خارج از مصوبات قانونی نیستند. " در ادامه بحث ، تحت عنوان «اصول روش ها» در باره راه رسیدن به این اهداف توضیح داده شده است . به اعتقاد جنبش مسلمانان

مبارز برای رسیدن به اهداف فوق: "روشی که در نظام ارزشی خداپرستانه برای رسیدن به یک فهم بین الازدهانی از حقیقت تجویز شده عبارت است از شنیدن آزاد و فارغ از تعصب و پیشداوری نظریات، مشاهده آزاد و دقیق واقعیت ها، تعقل و خردورزی از مشهودات و مصنوعات و آزمون صحت و سقم نظریات. چنین روشی با اعمال هرنوع خشونت و جبر و زور بیگانه است." بخش های بعدی جزوه به توضیحات کوتاهی در باره نظام سرمایه داری و «رابطه قدرت، سیاست، اخلاق و دین» اختصاص دارد. در این بخش ضمن انتخابی دانستن حکومت، وظیفه آن را اجرای مصوبات مردم یا نمایندگان منتخب آنها می داند. در ادامه نیز درباره ارتباط میان ارزش ها و سیاست می نویسد: "میان ارزش ها و اخلاقیات از یک سو و زندگی سیاسی و فرهنگی جامعه پیوندی ناگسستنی وجود دارد. کوشش برای جداکردن ارزش های دینی و اخلاقی از زندگی سیاسی و اجتماعی و فرهنگی باعث می شود که این عرصه ها یکسره زیر نفوذ نظارت محرک های مادی و زیاده جویی های فردی و منافع استیلا طلبانه افراد و گروه ها و طبقات قرار گیرد"

در بخش دوم این جزوه مجدداً تحت عنوان «حاشیه ای بر مرامنامه جنبش مسلمانان مبارز» درباره اهداف و استراتژی جنبش توضیحاتی ارائه شده است. این اهداف که در 9 بخش مطرح شده عبارت اند از: 1- حفظ استقلال و تمامیت ارضی و هویت ملی- 2- برقراری مردم سالاری و تامین حاکمیت ملی 3- تامین آزادی های انسانی 4- پرهیز از قهر و خشونت 5- تامین عدالت اجتماعی 6- قرار گرفتن در روند توسعه علمی، صنعتی، اقتصادی و اجتماعی 7- ارتقاء سطح معیارهای اخلاقی و فرهنگی 8- مسائل و مشکلات جمعیت 9- حفظ محیط زیست و بهسازی جغرافیای ایران

شورای ائتلاف نیروهای ملی - مذهبی:

بعد از برگزاری اولین دوره انتخابات شوراهای شهر و روستا در سال 1377 به دعوت مهندس عزت الله سحابی ائتلافی از نیروهای ملی مذهبی موجود در داخل کشور شکل گرفت. یکی از نیروهایی که برای

تشکیل این ائتلاف از آن دعوت به همکاری شد جنبش مسلمانان مبارز بود . از سوی جنبش، دکتر حبیب الله پیمان، مرضیه مرتضی لنگرودی، مرتضی کاظمیان و حمید احراری به عنوان نمایندگان جنبش در شورای ائتلاف ملی- مذهبی حضور یافتند . در این دوران ، جنبش در کنار فعالیت در داخل ائتلاف ملی - مذهبی فعالیت های پیشین خود را هم ادامه داد . تشکیل کلاس های آموزشی و موضع گیری در قبال حوادث و اتفاقات روز و انتشار بیانیه های تحلیلی در باره مسائل سیاسی ، اقتصادی و اجتماعی از جمله فعالیت های جنبش در این دوران بود .

در 21 اسفند 1379 در جریان نشست شورای ائتلاف ملی مذهبی در منزل محمد بسته نگار بیش از بیست نفر از اعضای جمع مزبور از سوی ماموران دادستانی انقلاب بازداشت شدند . از جمله بازداشت شدگان دکتر پیمان، مرتضی کاظمیان و خانم مرتضی لنگرودی بودند . خانم مرتضی بعد از 36 ساعت به همراه چند نفر دیگر از بازداشت شدگان آزاد شد ، ولی دکتر پیمان و کاظمیان قریب به یک سال را در زندان ماندند .

از بعد از سال 1361 جنبش مسلمانان مبارز بدون تشکیل دادگاه ، از سوی مقامات جمهوری اسلامی غیرقانونی اعلام شد. با این حال در طول این سه دهه تا سال 1388 جلسات تفسیرقرآن و نیز برخی کلاس های دیگر در منزل دکتر پیمان برگزار می شد . ولی از بعد از وقایع سال 1388 از تشکیل این جلسات و نیز مراسم مذهبی نظیر شب های قدر و یا اقامه نماز عید فطر نیز که در سال های پیش از آن برگزار می شد نیز، جلوگیری شده است.

در جریان وقایع بعد از انتخابات ریاست جمهوری در سال 1388 عده ای از اعضای جنبش مسلمانان در تهران و شهرستان ها بازداشت و زندانی شدند .